Osvajanje južne Italije 2016

Gresta z nami v Kalabrijo, sta spomladi v Ankaranu vprašala Boža in Miran. Odgovoril sem, da sva z Damjana za prihodnje leto sicer načrtovala potovanje po Siciliji. In ker jug Italije ne more biti kaj bistveno drugačen kot njen mafijski otok, smo se hitro dogovorili. Miran in Boža sta pripravila okvirni načrt dvajsetdnevnega potovanja po spodnjem delu italijanskega škornja, midva zaradi tega nisva o tem prebrala nobenega potopisa, saj sva želela, da nas vodijo drugi. Edini kraj, ki sem ga sam opazil, da bi bil vreden ogleda, je bil mondeni Positano, o katerem sem nekaj zanimivega prebral v reviji Gloss. In tako sva v ponedeljek zvečer prispela do Sežane, kjer sva pri Rožmanovih prespala v avtodomu. Drugi dan smo popoldan skupaj že krenili na veliko osvajanje južne Italije. Sicer z oguljeno frazo – »što južnije, to tužnije«, kar pa se je izkazalo za povsem napačno.

Južna Italija je polna čudovitih peščenih plaž

1. torek, 21.6.2016

Sežana, Benetke, Ravenna, San Marino - 373 km

Naše skupno potovanje se je začelo v Sežani. Zato sem od tam vodil tudi vse stroške in obračunaval kilometre, da bi lahko imel primerjavo z Miranom. Po obilnem kosilu, ko bi bolj prijalo malo poležavati, smo le krenili na pot. Najprej do zadnje Petrolove črpalke, kjer sva oba povsem napolnila rezervoarje naših avtodomov. Potem smo zavili na sončno avtocesto, kot smo jo nekoč imenovali, in veselo proti Benetkam. Med vožnjo pod klimo smo po znani cesti in krajih ob njej hitro napredovali. Potem smo malo skrenili in kmalu AC zamenjali z neplačljivo staro avtocesto proti Riminiju. Za dva odseka avtoceste smo plačali 14,30 evrov, vsak posebej seveda. Stara cesta ni dovoljevala hitrejše vožnje, na njej je bilo kar nekaj tovornjakov, vendar smo kljub temu hitro napredovali. Vmes smo se enkrat tudi malo ustavili, pretegnili noge. Bak,

naš peti potnik, ki sem ga doslej pozabil omeniti, pa se je na umazanem parkirišču tudi malo olajšal. Ponoči smo le prispeli do našega cilja San Marina, kjer smo se utaborili na 10. parkirišču, nekakšnem PZA s koordinatami **43.935552, 12.443796**. Po krajšem sprehodu okoli parkirišča, smo pri bližnji garažni hiši odkrili dvigalo, ki nas je pripeljalo do starega dela mesta. Kljub pozni uri, ko je bila večina lokalov že zaprtih, smo se odločili za ogled. Mesto obdano z obzidjem, polno butikov, različnih trgovin in gostinskih lokalov, je bilo prazno. Srečali smo zgolj nekaj turistov, ki so še tavali naokoli. Prehodili smo kar nekaj ulic in uličic, ki so nametane po hribu, napravili precej zanimivih fotografij, še posebej nas je očaral pogled od zgoraj na razsvetljeni San Marino in grad obsijan s polno luno. Potem pa smo ločeno odšli do avtodomov. Z Miranom in Bakom smo ubrali najbližjo varianto in kmalu prispeli na parkirišče. Tu sem sam zaradi utrujenosti odšel v kombi na počitek. Čez nekaj časa je prikolovratila tudi Damjana, povedala, da sta se z Božo malo izgubile in me nadrla, zakaj sem pustil Mirana, da je ostal zunaj. Sam namreč nisem vedel, da Miran nima ključa, zato je on nekaj časa čakal zunaj, potem pa se je odločil, da vdre v svoj AD, ki sploh ni bil zaklenjen. In to ravno v času, ko sta se najini ženi le vrnili. Tako se je vse srečno končalo. Kot smo že prej zvedeli, je bilo ponoči parkiranje zastonj, morali bi plačati zgolj elektriko, če bi se priključili, saj je bil to le PZA, čeprav brez priključka za vodo in odtokov za odpadno vodo in wc.

V San Marinu je veliko skulptur

Eden od grajskih stolpov ponoči

2. sreda, 22.6.2016

San Marino, Urbino, Torrette - 119 km

Zaradi utrujenosti smo vsi mirno spali, le Boža je imela pomisleke glede romunskega kombija, ki se je ponoči parkiral zraven nas. Zjutraj smo plačali parkirnino za tri ure – 4,5 evra in odšli v mesto. Za cel dan pa bi morali plačati zgolj 8 evrov parkirnine – res ugodno. Razen mene so ostali trije že bili v San Marinu. Pa tudi sam sem se v tej miniaturni državici počutil že precej domače, zato sem sklenil, da grem po svoje, da naredim čim več fotografij. Sicer sva si z Miranom najprej ogledala muzej torture ali po domače mučenja. Za 12 evrov je na ogled kar nekaj mučilnih naprav, ki so jih uporabljali nekoč in moram priznati, da so bili zelo izvirni in da so imeli bujno domišljijo. Verjetno pa tisti, ki jih je takšna kazen doletela, niso ničkaj uživali in so morali pošteno trpeti. Mnogi so verjetno od zadanih muk tudi podlegli. V mesto vozi iz enega od mnogih parkirišč tudi gondola, sicer pa je stari del mesta zaprt za promet. Treba pa jim je priznati, da imajo sistem dvigal, tako da se da marsikam zlahka priti. Miran je ugodno kupil Ray ban očala, Damjana »kofetero«, za konec pa smo si privoščili tudi pravi italijanski sladoled. Seveda smo si kljub visokim temperaturam

ogledali tudi številne znamenitosti, mesto je polno cerkva, muzejev, kipov, fontan, da vabljivih trgovinic sploh ne omenjam.
V San Marinu smo pred odhodom še po ugodni ceni napolnili rezervoarje AD, potem pa preko hribov in dolin krenili do Urbina, kjer smo našli brezplačni PZA **43.734426, 12.627001**. Ta je blizu mestnega kopališča, kamor je speljana tudi avtobusna linija. Pred kosilom sem s štirikolesnikom krenil proti staremu univerzitetnemu mestu, da bi našel kakšno parkirišče za AD, ali odkril kakšno drugo možnost za ogled. Možnosti za parkiranje je sicer bilo nekaj, vendar nikjer nisem videl AD. Mesto sem obkrožil, vmes sem tudi malo povprašal policista, ki pa me je najprej opozoril, da moja čelada ne ustreza italijanskim in eu standardom. To sicer tudi sam dobro vem, a mi je to vseeno dalo misliti, da bi bilo morda ceneje kupiti novo čelado, kot plačati kazen. Po vrnitvi na PZA smo imeli obilno kosilo, potem pa smo se odločili, da gremo v mesto z lokalnim avtobusom. Izkazalo se je, da bi morali že prej kupiti karte, tako smo se zastonj pripeljali do glavne avtobusne postaje. Od tu smo raje s pomočjo tekočih stopnic odšli do vrha mesta, vstopili vanj na enem od vhodov obzidja in se spustili v mesto, v katerem so skoraj vse hiše zgrajene iz kamna v opečnati barvi.

Urbino je staro univerzitetno mesto

Peščena plaža pri kampih v kraju Torrette

Mesto Urbino je mesto Raffaella, slikarja in arhitekta visoke renesanse, bolj znanega kot Raffaello Santi. V bližini pa naj b bil tudi dom dirkača Valentina Rossija, bolj znanega kot The Doctor. Na ulicah je bilo polno študentov, nekaj turistov in le malo domačinov. Vsi so bili v pričakovanju nogometne tekme. Mladi so po svoje proslavljali zaključek študija. Ogledali smo si veliko in mogočno katedralo, ki je bila zgrajena leta 1021 na mestu iz 6. stoletja stare cerkve. Nato smo se spet posladkali v slaščičarni in se s spodnjega povsem izpraznjenega parkirišča skušali z avtobusom, ki ni več vozil, vrniti do PZA-ja. Seveda to ni bilo mogoče, tako da je Božа že kupljene karte za avtobus vrnila in smo najeli taksi in zanj skupaj plačali 10 evrov.
Zvečer smo krenili proti Jadranskemu morju, si iz avtodomov ogledali zanimivo mesto Fano, potem pa smo ob cesti pri kraju Torrette kmalu našli kamp **43.807907, 13.082115**. Cena nočitve je bila ugodna – 10 evrov, je pa res, da je bil kamp tik ob železnici, po kateri so vso noč vozili hitri vlaki in da si moral toplo vodo pod tušem doplačati. Blizu je tudi velika mivkasta plaža. V kampu je bilo kar nekaj gostov, predvsem italijanskih družin z otroci, ki so očitno prišli na počitnice.

3. četrtek, 23.6.2016

Torrette, Pescara, Cagnano Varano, Foce di Varano, Torre Mileto - 441 km

Bak je Damjano in mene popeljal na ogled malce manj obljudene plaže, kjer je bilo še nekaj kampov in en hotel, kopalci pa so veselo prihajali, saj se je spet obetal vroč

dan. Potem smo izpraznili rezervoarje z odpadno vodo, nalili novo, plačali kamp in odšli po cesti naprej. Prebijali smo se skozi številna mesta, krožišča in semaforje, tako da je bilo že utrujajoče, saj si moral biti vseskozi pozoren na dirkače s skuterji in druge voznike, ki so hiteli proti plažam. Vseskozi smo se vozili ob železnici in blizu morja. Potem smo pred Ancono šli na staro avtocesto Adriatiko in naprej proti Anconi, kjer smo se spet vrnili na obmorsko cesto. Za vožnjo po AC smo plačali 12,20 evra. Ob morju smo občudovali številne peščene plaže in trabuke (trabucco), nekakšne hišice za lovljenje rib z mrežami. Na žalost so te precej nedostopne, tako da nisem uspel nobene pametno poslikati. Res pa je, da sem se zanašal, da bo teh prizorov še obilo in da sem podobne že videl. V obmorskem kraju Vasto smo obiskali še Lidl, se oskrbeli z radlerjem ter nakupili hrano za hude čase. Potem smo krenili po malce slabših cestah naprej, vse do mesta Cagnano Varano, mesta polno starcev, kjer se je še navigaciji povsem zmešalo. Tako smo se morali vračati, da bi prispeli do zadanega cilja Torre Mileto. Najprej smo šli mimo mesta Rodi, ki smo ga načrtovali obiskati kasneje, do kraja Foce di Varano ob jezeru Varano, kjer sem poslikal sončen zahod, nato pa smo po dobrih 440 kilometrih le prispeli na cilj. Ta je bil blizu obrambnega stolpa Torre Mileto **41.926868, 15.617513**. Mi smo se utaborili kar na sami obali, tik ob morju, blizu parkirišča in peš cone, kjer pa je Jadransko morje vso noč močno in glasno udarjalo v obalo. Miran je že zvečer poskusil temperaturo morja, baje je bila ugodna, mi pa smo se raje posvetili večerji in pijači. Ob prihodu sem na obali nabral tudi številne prazne školjke in polže. Seveda je bila nočitev brezplačna, noč pa razen butanja valov, zelo mirna.

Torre Mileto ni odprt za oglede

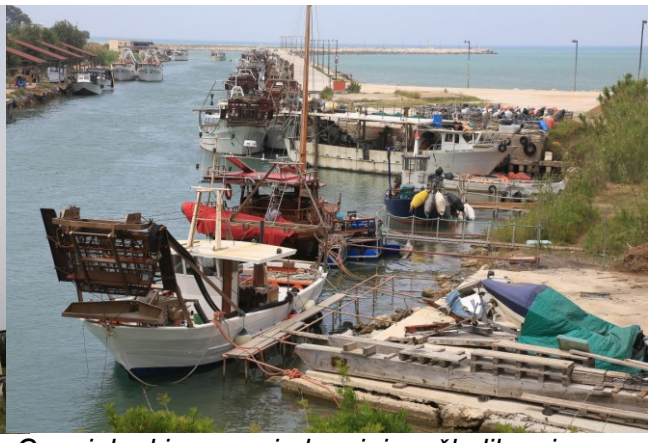

Capoiale, kjer se vsi ukvarjajo s školjkami

4. petek, 24.6.2016

Torre Mileto, Capoiale, Rodi Garganico, Peschici - 44 km

Pred zajtrkom smo se vsi štirje okopali v prijetno toplem morju. Potem smo na obali lenarili. Bili smo deležni tudi obiska, mladega mešanca z nemškim ovčarjem, ki je pri nas zgolj poiskal senco in nekaj ur spokojno predremal. Sam sem se opoldan odpravil s štirikolesnikom na potep. Najprej sem si ogledal obrambni stolp in turistično naselje ob njem. Potem pa krenil v mesto in naprej, da bi prišel do jezera Lesina. Vozil sem se po poljih, ki so vsa namakana, prepredena s kanali in obdelana. Žal mi do jezera ni uspelo priti. Tam, kjer sem mu bil najbliže, je bila na poljski poti bodeča žica in ograja. Potem sem se vozil ob obali, kjer propadajo številni vikendi. Propada tudi star odslužen betonski namakalni sistem, saj ga nadomešča boljši kapljični. Potem sem krenil po stari očitno opuščeni cesti v hribe proti neki cerkvi, ki pa jo nisem našel. Zato sem odšel do ribiškega naselja Capoiale. Tu so bile številne barke za ulov in predelavo školjk. Teh je bilo res ogromno, tako za klapavice kot za

ene školjke, ki jih očitno pobirajo v mivki z nekakšnimi železnimi grabljami. Zgleda, da v teh krajih skoraj vsi živijo od morja, na travnikih pa so se pasle tudi številne krave. Po prihodu v naš »kamp« smo se še okopali, potem pa odšli v Capoiale, kjer smo nakupili klapavice (pedoče). Mislim, da smo dali za 3 kilograme samo 5 evrov. Potem smo šli mimo jezera Varano do Rodi Garganico, kjer se nismo ustavili, saj nismo našli primernega parkirišča, pa tudi samo mesto se nam ni zdelo nič posebnega. Zato smo nadaljevali do kampa Parco Degli Ulivi pod mestom Peschici **41.943108, 16.006178**, kamor smo prispeli okoli pol sedme ure zvečer. Zvečer smo izkoristili topel tuš v kampu in električni priključek ter za večerjo skupno pripravili školjke.

Kamp Parco Degli Ulivi vkraju Peschici

Vieste je prijetno in urejeno mestece

5. sobota, 25.6.2016

Peschici, Vieste, Monte Sant'Angelo, San Giovanni Rotondo, Manfredonia - 143 km

Dopoldan smo žalostni zvedeli, da moramo kamp, za katerega smo odšteli le 15 evrov, zapustiti do 12 ure. Tako je odpadel ogled belega mesta, ki je seveda na hribu, kamor smo se nameravali povzpeti s taksijem, ki vozi vseskozi za en evro v eno smer. Potem nam je receptorka razložila, da gremo lahko v mesto tudi z AD. Vendar obljubljenega parkirišča, ki naj bi bilo celo zastonj, do mesta pa zgolj sto metrov, nismo našli. Tako smo ogled mesta Peschici, kjer so številni hoteli, kampi in PZA-ji (sosta camper) stornirali in krenili dalje.

Najprej smo se ustavili kar na avtobusni postaji v kraju Vieste, kjer je bilo v tistem času parkiranje celo zastonj. Peš smo šli do obale, si ogledali znamenito belo skalo v morju oziroma na sami mestni plaži. Potem pa smo krožili po mestu, ki je seveda na hribu, na sami skali, se spustili mimo gradu in katedrale v center. Tu smo si privoščili nekaj italijanskih jedi – prepognjeno pico, Boža in Damjana pa sta si nabavili tudi nove klobučke. Mesto je zelo turistično, zaradi vročine pa turistov ni bilo veliko. Očitno so bili raje na plaži.

Mi smo potem z obale, kjer smo poslikali nekatere klife in škrbine v morju, kmalu krenili proti notranjosti v mesto Monte Sant'Angelo **41.708623, 15.951965**, ki je seveda na hribu, slavi pa po samostanu in svetišču nadangela Michaela, ki je kar pod zemljo. V tej votlini se je tamkajšnjemu škofu 8. maja 492 prvič prikazal nadangel Mihael, potem pa še dvakrat. Tam je baje Bog na njegovo priprošnjo storil mnogo čudežev. Pred ogledom smo dotočili gorivo v AD, nato pa poiskali parkirišče, tik pod samostanom. Vendar smo morali vseeno peš po stopnicah in cesti do mesta. Ogledali smo si samostan, kjer je bila v svetišču ravno maša, potem pa še zanimivo mestece, ki je ponujalo marsikaj. Miran je tako kupil njihovo posebnost, velikanski hlebec kruha, ki je bil res dober. Odkrili smo tudi veliko parkirišče nad mestom, bili

deležni zaključka poroke, potem pa še degustacije dobrot v eni od številnih trgovinic. Parkirni mojster, ki nas je pričakal na skoraj povsem praznem travnatem parkirišču, je priskrbel tudi obljubljeno olivno olje po zelo ugodni ceni – 5 evrov za liter. Tako nam tudi parkiranja ni bilo potrebno plačati.

Na Monte Sant'Angelo s hlebcem kruha

Svetišče San Giovanni Rotondo

Iz Gore Svetega Angela smo nadaljevali po čudnih poteh, tako nas je vodila navigacija, tako da smo le prišli do svetega romarskega mesta San Giovanni Rotondo. Tu je postavljeno svetišče patra Pija, ki je skrbel za reveže in katerega kipe smo srečevali skoraj po vseh okoliških krajih. Pij je bil znan po stigmah in ga je papež Janez Pavel II razglasil za svetnika. Ogledali smo si staro in novo cerkev, vendar le od zunaj, saj sta bili zaradi priprave procesije zaprti. Vse mesto živi od romarjev, tako hoteli kot prodajalci. Čeprav je bil pater Pij skromen in je marsikaj daroval revežem, je zdaj to svetišče polno dragih in razvratnih pridobitev, ki seveda vabijo vernike iz vsega sveta. Ker smo parkirali kar na obcestnem parkirišču, smo ogled ob sončnem zahodu opravili bolj na hitro, potem pa krenili, da bi si poiskali primeren kraj za prenočevanje. Sam sem želel, da pridemo čim bližje morja, zato smo krenili proti Manfredoniji in v tamkajšnji novi industrijski coni našli veliko in prazno parkirišče **41.599616, 15.845308**. To je očitno bilo predimenzionirano, na treh nivojih, vendar povsem prazno. Morda tudi za to, ker je bila pač sobota. Zato smo to izkoristili za okrepčilo, poplahnili grlo z radlerjem in pivom ter imeli nočno tuširanje izven AD.

6. nedelja, 26.6.2016

Manfredonia, Barletta, Mola di Bari, Monopoli, Alberobello - 207 km

Pri Manfredoniji smo spali kar v industrijski coni

Po poznem vstajanju in zajtrku smo krenili proti Barletti, kjer smo z gorivom napolnili rezervoarje, nadaljevali mimo Barija do Mola di Bari, kjer smo se skušali približati morju, se izgubili, ob tem pa bili priča tudi srečanju zračno hlajenih vozil VW. Potem smo ob morju iskali prazno parkirišče, da bi se okopali. To je trajalo kar nekaj časa, prišli smo celo do samostana San Vito, potem pa smo tako kot drugi parkirali kar ob cesti.

Od tu smo se spustili do obale in se v prijetno toplem, a težko dostopnem morju, le okopali. Potem se je naoblačilo, izgledalo je, kot da bo začel padati dež, zato smo odšli naprej proti našemu dnevnemu cilju Alberobellu. Tu smo se najprej ustavili v kampu Trulli **40.801817, 17.249943**, nato odšli v mesto, kjer imajo PZA. Vendar so nam tam dali vedeti, da ne smemo postaviti kamp opreme in odpreti tende, čeprav je bilo zelo vroče. Zato smo šli še do kampa Bosco Selva **40.771067, 17.236283**, kjer smo se odločili, da bo prvi kamp boljši, saj je imel celo bazen. Zato smo se vrnili nazaj. Od tu sva se z Damjano s štirikolesnikom hitro odpravila v mesto, da bi bil deležen še dnevne svetlobe za fotografiranje edinstvenih hišic iz kamna imenovanih truli. Teh je baje samo v mestu več kot dva tisoč in so res enkratne. V nekaterih celo živijo, v drugih so apartmaji za turiste, pa številne trgovine in lokali. Kmalu sta se nama s taksijem iz kampa pridružila še Boža in Miran, tako da so oni odšli po svoje, jaz pa še v drugi del mesta. Zvečer smo si v restavraciji Tremme privoščili večerjo. Potem smo odšli v kamp, za katerega smo odšteli 19 evrov, na zaslužen počitek.

Truliji - tipične kamnite hišice v Alberobellu

Staro mestno jedro v Ostuniju

7. ponedeljek, 27.6.2016

Alberobello, Ostuni, Campi Salentina - 139 km

V kampu je Miran spoznal tudi svojega nekdanjega sošolca in bližnjega soseda, Damjana pa kasneje še svojo nekdanjo sodelavko iz Laboda, ki so potovali z avtodomom po jugu Italije. Vendar so se oni že počasi vračali, v obratni smeri kot mi. Dopoldan so si ostali, razen Baka, privoščili ohladitev v bazenu, sam pa sem še enkrat odšel v mesto, ga temeljito prevozil in prehodil, nakupil spominke, napolnil rezervoar Yamahe, potem pa se po obilnem kosilu še sam vrgel v bazen. Popoldan smo le odšli naprej v mesto Ostuni **40.732300, 17.574467**, kjer smo našli celo prazno parkirišče, kjer v tistem času spet niso pobirali parkirnine. Potem smo malo iskali, da smo le našli stari del historičnega mesta. Tudi to je v belem, polno ozkih uličic, z veliko katedralo in drugimi znamenitostmi. Seveda ni šlo brez obiska ene od slaščičarn, kjer si moral zelo paziti, da ni skodelica padla z mize, saj je ulica zelo visela. In takšen je ves del starega mesta. V novejši del mesta, ki je precej velik, se nismo niti spustili. Proti večeru smo nadaljevali mimo Brindisija proti mestu Lecce, vendar smo se odločili, da prenočimo nekje izven. Tako smo s pomočjo navigacije prišli v manjše mestece Campi Salentina, si ga najprej malo ogledali, potem pa odšli na parkirišče pri mestnem stadionu **40.406233, 18.020783**, kjer smo povečerjali. Ob tem smo ugotovili, da je to parkirišče ob bližnjem krožišču zbirališče dilerjev. Ti so vseskozi prihajali in odhajali, vendar nam niso hoteli nič hudega, ko so videli, da zanje nismo nevarni. Boža zaradi tega ni skoraj nič spala, ostali pa brez problemov.

Lecce je mesto polno znamenitosti

Naravno morsko kopališče v Lido La Piscina

8. torek, 28.6.2016

Campi Salentina, Lecce, Lido La Piscina, Marina di Leuca - 146 km

Zjutraj je Boža vsa jezna hotela, da čimprej odidemo. Tako smo kmalu prišli v Lecce, kjer smo kar precej časa in živcev porabili, da smo le našli primerno parkirišče **40.355372, 18.166623**. Zanj smo plačali 6 evrov. Je bilo pa tik ob obzidju in v bližini enega od vhodov v mesto. Mesto je polno arheoloških najdb, katedral in cerkva, ima tudi grad, ki si ga nismo ogledali, saj bi nam to vzelo precej časa. Sam sem si dal pri enem od uličnih umetnikov narediti karikaturo. Ta je obljubljal, da jo naredi v treh minutah, za tri evre. In res mu je uspelo. Čeprav me Davide Rux, ki ima seveda tudi svojo FB stran, ni najbolje zadel. Vsak te pač vidi po svoje, tako je pač. Srečali smo tudi temnopoltega Afričana, ki nas je ogovoril v napol slovenskem jeziku, potem pa odšli na parkirišče, kjer smo pripravili in pojedli še kosilo.

Od tam smo krenili na skrajni del pete italijanskega škornja do mesta Marina di Leuca. Pred tem mi je Miran, ki je vozil spredaj, pobegnil. Ker sem predvideval, da je hotel priti do morja, sem tudi sam krenil proti Jadranu, pri tem pa prišel do zanimivega mesteca Lido La Piscina, kjer je bilo na skalah polno kopalcev. Med skalami je bil naravni bazen z morsko vodo, pa tudi manjše pristanišče. Seveda je bilo parkirišče povsem polno, tako da sva po krajšem slikanju le odšla naprej. V Marina di Leuca sva prišla sama, tam naredila velik ovinek, da sva spet lahko prišla nazaj, kjer je bil pred mestom velik nov PZA imenovan La Cornula **39.800453, 18.363346**. Miran je prišel nekaj časa za mano. Ker sem ga poklical po telefonu, ni toliko iskal in se zgubljal, saj je bil vhod v PZA bolj slabo označen.

Je pa ta PZA bolj nov in so ga še urejali, imel je toplo vodo, sanitarije, zgradili pa so

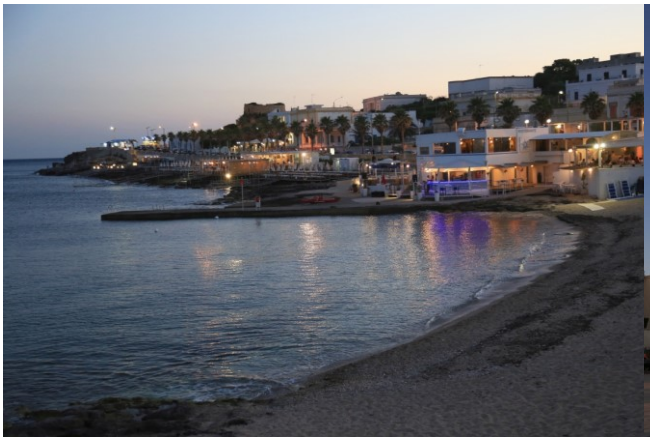
Marina di Leuca v večerni zarji

Samostan Svete Marije v Leuci

tudi nekakšne svojevrstne kamnite zgradbe, v katerih bodo nekoč verjetno odprli kakšen lokal. Za nočitev smo plačali 17 evrov. Potem, ko smo se stuširali in malo okrepčali, sva z Damjano z motorjem odšla na ogled mesta. Najprej do marine, potem do samostana in svetilnika na vrhu hriba, si ogledala na zunaj skromno cerkev, stojnice so že zapirali, potem pa odšla na večerni obhod mesta. To je polno starih vil v arabskem stilu, kot sem ga sam poimenoval, pa tudi hotelov in plaž. V mestu je seveda tudi cerkev, ob njej pa velika trgovina, kjer so nama kljub temu, da so že zapirali, dovolili, da sva nakupila vse od hrane do pijače.

9. sreda, 29.6.2016

Marina di Leuca, Pulsano - 126 km

Po zajtrku smo se odločili, da gremo z ladjico na ogled več jam, ali bolje rečeno lukenj, v skalah v morju. To nas je stalo 15 evrov po osebi. Imeli smo tudi prijaznega vodiča, ki je marsikaj povedal, na koncu pa so se mnogi, tudi Boža in Miran, še okopali. Pri tem smo šli iz Jonskega morja v Jadransko, vendar se to na zunaj ni videlo. Po dobri uri in pol smo se vrnili v marino, se skozi njo sprehodili do mesta in skušali poiskati ribarnico. Seveda je bila ta zaprta, zato smo nakupili zgolj kalamare, Boža pa je na stojnici kupila še japonke. Po vrnitvi v kamp sem po kosilo sam sedel na motor in odšel do najnižje točke rta italijanske škornja. Od tu naprej in odkril še en manjši PZA Marcheddhu **39.797383, 18.33400**, ki je na drugi strani mesta. Nadaljeval sem ob drugih obmorskih krajih, polnih počitniških hišic, tudi ene posebne v prav kičastem stilu - ciganskem. Kasneje sem odkril še en manjši PZA, ki pa je bil v tem času povsem prazen. Tako sem se vrnil v našega, od koder sva z Božo s štirikolesnikom spet odšla v mesto, da bi vrnila že pri prvem koraku uničene japonke. Seveda na stojnici ni bilo nikogar, zato sva šla še do samostana in svetilnika, potem pa nazaj v mesto. Tu sva odkrila še eno ribarnico, kjer sva kupila ribe za brodet.

Morske jame ob Jadranskem morju

V Leuci je veliko razkošnih turističnih vil

Iz Leuce smo odšli po hribih proti Tarantu. Seveda smo morali spet napolniti rezervoarje, bili priča še enemu lepemu sončnemu zahodu, potem pa smo ponoči le prišli v mesto Pulsano, kjer smo odkrili prazno parkirišče. To je bilo sicer namenjeno strankam outlet trgovine Dimitex **40.385300, 17.350167**. Bilo je sredi mesta, kljub temu smo AD postavili tako, da smo v miru in ob pikanju komarjev pojedli večerjo.

10. četrtek, 30.6.2016

Pulsano, Taranto, Matera, Policoro, Laghi di Sibari - 240 km

Zjutraj sva z Damjano odšla v trgovino, da bi vsaj nekaj kupila, da nas ne bi preganjali zaradi parkiranja. Boža je že pred tem malo raziskala okolico, našla

tržnico, kaj več pa ni bilo vredno ogleda. Zato smo krenili proti Tarantu, kjer ima svoj sedež tudi italijanska mornarica. V mestu se je Miran enkrat izgubil, sam pa sem tik ob morju našel veliko in brezplačno parkirišče, kjer sta bila že parkirana dva avtodoma. Kmalu je za mano prišel še Miran. Sam sem poslikal fante, ki so očitno na šverc nabirali školjke na bližnjih gojiščih. Damjana je skušala umiriti druge mlade fante, ki so maltretirali enega psička. Seveda je niso imeli za mar. Ko smo že krenili, da si malo ogledamo mesto, ki je delovalo napol porušeno in zapuščeno, pa so nas branjevci opozorili, da naj raje ne puščamo AD tam, ker so vanje pri belem dnevu že vlamljali.

V Materi so ljudje živeli vsaj 9000 let

Še nekaj let nazaj so ljudje prebivali v jamah

Zato smo raje odšli naprej do Matere. V tem mestu si je moč ogledati jamska bivališča v apnenčasti skali, ki so jih zgradili na strmem pobočju nad reko Gravina. Kot so zapisali na spletu, je Matera eno od italijanskih mest, na katera je čas že zdavnaj pozabil. Večkrat je pritegnila pozornost filmskih režiserjev, Unesco pa je razglasil Matero za evropsko kulturno prestolnico leta 2019, kar naj bi na eno najrevnejših območij v Italiji najbrž privabilo precej več turistov. To področje je bilo dejansko neprestano zasedeno od paleolitika dalje in prvotne jame so se skozi tisočletja le širile v globino in podaljševale navzven s svojevrstno gradnjo, kjer so se »spodnji« prebivalci sporazumevali z »zgornjimi« za prizidek, ki je bil enim nova soba, drugim pa nov balkon, so še zapisali na portalu RTV Slovenija. Današnja podoba Matere nudi enkratni pregled zgodovine stavbarstva skozi devet tisočletij.
Tudi tu smo s težavo našli parkirno mesto. Miran je parkiral na prostoru za invalide, jaz nekoliko stran, potem ko sem po mestu in okolici že opravil velik krog. V turistični pisarni smo najeli vodiča, ki nas je potem v vročini dve uri vodil po mestu. Tu so tudi luksuzni hoteli, nekdanja bivališča v jamah, ki so zdaj opuščena, pa preurejajo v turistične objekte. En del mesta - tim. albanskega, pa nameravajo ohraniti avtentičnega, čeprav ta zaradi tega zelo hitro propada.
Tudi v Materi nam zaradi sieste ni bilo potrebno plačati parkirnine. Bilo pa je zelo naporno in vroče. Vodič, kateremu smo vsak plačali po 15 evrov, nama z Damjano ni kaj prida koristil, saj je govoril v italijanščini. Smo pa vsi videli marsikaj koristnega in zanimivega, česar ne vidiš povsod po svetu. In če veš, da se je to dogajalo še pred nekaj desetletji, se lahko tudi krepko zamisliš.
Iz Matere, ki se je Italijani po svoje sramujejo, kot nam je povedala Boža, smo odšli spet proti morju. Tu smo pri kraju Policoro odkrili plažo in parkirišče **40.185850, 16.714150**, kjer smo se utaborili v senci in na hitro okopali. Potem sem na Google earth odkril zanimivo turistično naselje Laghi Di Sibari, zato smo si ga že v mraku z AD ogledali. Potem smo se z varnostnikom dogovorili, da lahko na tamkajšnjem

parkirišču **39.728533, 16.506800** tudi prespimo. Na spletu je to mestece delovalo bolj novo, zgrajeno na umetnem morskem jezeru, obdano z marino, kot nekakšno novodobno arabsko mesto. Vendar se je izkazalo, da gre za tri desetletja staro naselje, ki vidno propada in ga lastniki - povečini tujci - očitno bolj poredko obiskujejo. Sam sem z Bakom naredil manjši ogled objektov izven naselja, kjer naj bi bili številni lokali, bencinska črpalka, servis plovil in še kaj, vendar je bilo le malo od tega odprto.

V Laghi di Sibari z varnostnikom-skavtom

Parkirišče ob plaži v Cropani Marina

11.petek, 1.7.2016

Laghi di Sibari, Cropani Marina, Stilo - 253 km

Zjutraj sem še enkrat opravil ogled marine, potem pa ob povratku opazil, da ima Miranov AD prazno zadnjo gumo. Hotela sva jo že zamenjati, ko sem se spomnil, da je morda samo malo spustila in bi jo splačalo zgolj napolniti. Ker ima Miran zračno vzmetenje in kompresor, to ni bilo težko. Pri tem nas je obiskal tudi prijazen varnostnik, ki nas je sprejel zvečer in kmalu so ugotovili, da je tudi on, tako kot vsi Rožmani, skavt. Svetoval nam je, kako do najbližjega vulkanizerja. In res smo ga hitro našli. Ta je odkril, da kolo spušča na platišču, sam pa ni imel zračnice, da bi to rešili. Tako smo odšli še tri kilometre naprej, kjer smo z Božo zavili v velik in ohlajen nakupovalni center, Miran pa je zelo ugodno nabavil novo platišče in premontiral gumo, kar ga je stalo zgolj 50 evrov. Mi smo seveda spet nakupili obilo hrane, tako da smo s težavo napolnili hladilnike in omare. Jaz pa sem kupil atestirano čelado, tako, da bodo policisti z njo, vsaj upam, zadovoljni.

Zatem smo po Joniki nadaljevali do mesteca Cropani Marina, kjer smo se okopali in sredi komunalnega in brezplačnega parkirišča **38.908550, 16.810883** utaborili ter okrepčali. V bližini sta bila še najmanj dva kampa, pa tudi na parkirišču bi lahko prespali. Vendar se sami za spanje nismo odločili, saj smo želeli pot nadaljevati proti konici škornja. Kljub temu smo zavili še malo v notranjost in si visoko na hribu ogledali vasico Stilo, kjer smo našli tudi PZA **38.473898, 16.462731**. Ta je bil na dvorišču ene manjše hišice, ki je bila dostopna po ozki makadamski cesti, njegov lastnik pa je bil zanimiv Kalabrijec, ki ima tu nekakšen vikend z vrtom in domačimi živalmi, poleg ostalih še dva psa. Ta sta ponoči močno lajala, saj sta dobila obisk dveh drugih velikih psov. Kot je povedal lastnik, so ti redni gostje v tem PZA-ju, za katerega smo odšteli 15 evrov.

12.sobota, 2.7.2016

Stilo, Acguisto, Regio Calabria, Palmi, Scilla, Nicotera Marina - 256 km

Zjutraj nas je lastnik obdaril z bučnimi cvetovi, ki jih je Boža spretno pripravila za okusen zajtrk. Tega smo imeli kar na terasi hišice, ki je kar klicala po kakšnem

mojstru. Ko smo napolnili rezervoarje z vodo in izpraznili odpadno vodo in wc-je, smo odšli z AD do bližnje zanimive cerkvice, kjer nas je sprejel starejši gospod in malo razložil o bizantinski cerkvi s tremi stolpi, zidani z opeko. Od tu je tudi lep pogled na mestece in dolino, kjer pustoši hudourniška reka Stilaro. Nekje višje v hribih naj bi bila tudi polnilnica vode, ki pa jo nismo iskali. Raje smo odšli v center Kalabrije, v mesto Regio di Calabria, pred tem pa smo v mestu Acguisto še napolnili rezervoarje z gorivom. Tudi v Regio Calabria smo imeli težave z navigacijo, ki nas je po ozkih ulicah vodila izven mesta. Miran je s svojim AD imel tudi bližnje srečanje s terencem, obema se je razletelo stransko ogledalo. K sreči je Miranovo ostalo celo.

Bizantinska La Cattolica v Stilu

Bronasta kipa grških bojevnikov iz Riace

Moj garmin nas je potem le pripeljal do Arheološkega muzeja, kjer smo se sparkirali na ulici tik ob njem. Jaz parkomata za plačilo parkirnine nisem našel, pa tudi pri drugih nisem videl, da bi imeli kakšen listek o plačani parkirnini. Tako smo odšli v velik muzej, kar nas je vsakega stalo 8 evrov. Smo pa videli veliko zanimivih arheoloških najdb iz širšega območja, pa tudi 2500 let stara bronasta kipa grških bojevnikov iz kraja Riace v južni Italiji. Kipa sta v naravni velikosti, kot so zapisali na MMC-ju, so njuni zobje iz srebra, baker poudarja ustnice, oči so iz stekla in slonovine. Nastala sta v času prehoda iz arhaičnega v klasično umetnostno obdobje, ko so v tem delu Italije cvetele grške naselbine (tim. Magna Graecia), našli pa so ju leta 1972 v morju blizu Riaceja.
Po ogledu muzeja smo se sprehodili še malo po okolici in obali, potem pa odrinili naprej. Vseskozi smo si lahko ogledovali tudi otok Sicilijo, ki se povsem približa celini. Tako smo zavili tudi v trajektno pristanišče Villa San Giovanni, od koder vozijo trajekti na Sicilijo. Od tu smo po obmorski cesti nadaljevali skozi kraje Palmi, Scilla vse do kraja Nicotera Marina. Tu smo prišli do kampa Sayonara, kjer so imeli ravno ta vikend srečanje italijanski avtodomarji. Miran se je s svojim AD zapletel v kampu, sam sem nevedoč zanj odšel ven in se kmalu v mestu dogovoril z lastnikom picerije, da smo lahko parkirali na njegovem parkirišču **38.541317, 15.932283**. Na razpolago nam je dal tudi elektriko, na urejeni plaži pa je bil tudi tuš in sanitarije. Zvečer sva z Damjano in Bakom odšla na sprehod po mestu, kjer so vsi gledali nogometno tekmo, saj so na Evropskem prvenstvu igrali Italijani in izgubili. Mestece sicer živi od turizma, vendar se očitno tam še ni začela prava turistična sezona, saj turistov ni bilo veliko. Sva se pa uspela povezati na internet in pobrisati in pregledati prejeto pošto. Po vrnitvi v naš »kamp«, za katerega smo potem plačali manj kot 15 evrov, pa je na sosednji parceli začelo goreti. Seveda nismo vedeli, kaj se dogaja in smo na hitro pospravili stole in mizo, če bi bilo potrebno bežati.

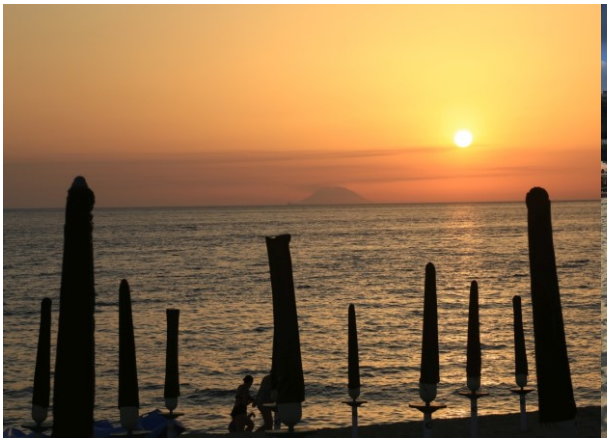

Sončni zahod in pogled na otok Stromboli

Plaža Lido El Morocco v Nicoteri Marina

13.nedelja, 3.7.2016

Nicotera Marina, Tropea – 44 km

Zjutraj smo se najprej okopali v morju, v katerem smo zvečer ob sončnem zahodu videli tudi vulkanski otok Stromboli, zjutraj pa ta ni bil več viden. V morju smo nabrali tudi precej granitnih kamnov, ki so se, kot je povedal najemnik plaže imenovane Lido El Morocco, pojavili šele letos in to zgolj v pasu širokem en meter po vsej plaži. Dopoldan sva z Damjano s štirikolesnikom krenila še na obisk mesta Nicotera, ki seveda leži na hribu. Tam je bil ravno nedeljski sejem, tako da so bile ulice polne prodajalcev, ki so prodajali vse od kopalk, do tehnike in hrane. V cerkvi je bila ravno maša, grad in muzej sta bila zaprta, so pa bile odprte vse trgovine in lokali. Po ogledu stojnic, kjer sva kupila le hlebec svežega sira, sva si privoščila še obisk slaščičarne, kjer je bil na voljo tudi brezplačen wifi. Potem sva šla še do samostana, kjer je sedež Karitasa in manjše cerkvice na vrhu hriba, od vsepovsod pa je bil enkraten razgled na obmorsko Nicotero Marino. Po spustu do morja sva se prevozila še po njej, odkrila še eno parkirišče za AD, si ogledalo novo veliko parkirišče ob morju, kjer bi lahko prespali, vendar je bilo to povsem na soncu in na še neurejeni plaži.
Po vrnitvi v našo bazo sva se z Miranom odpravila še na bližnjo kmetijo Piana, kjer pridelujejo tako mlečne kot mesne izdelke. Kupila sva mocarelo, salame in še nekaj drugih domačih dobrot. Potem sva še nekaj sadja in drugih živil ter pijače nakupila še v trgovini. Po kosilu in pred njim smo se še enkrat okopali v morju, pospravili, se odžejali v piceriji in odšli naprej. Vozili smo se samo 44 kilometrov in zvečer prispeli v Tropeo.

Tropea je zgrajena na skali

Samostan Santa Maria dell'Isola v Tropeji

Tu smo hoteli prenočiti v PZA-ju, ki ga nismo uspeli najti, potem pa v kampu Marina Dell'Isola, kjer pa nam je hotel lastnik zaračunati 20 evrov zgolj za manj kot 12 ur. Miran se je seveda takoj skregal, tako da smo potem pod mestom ob obali odšli naprej na urejeno parkirišče, tik ob plaži, kjer pa še niso začeli pobirati parkirnine **38.674550, 15.888433**. Po bližnji cesti se je še dolgo v noč vozil turistični vlakec, nekatere hotelske plaže pa so bile ponoči varovane z varnostniki, ker so v mestu in njegovi okolici številni hoteli, saj naj bi bilo to včasih cenjena turistična destinacija.

Tropea je bila nekoč mondena destinacija

Mesto je seveda polno trgovin in turistov

14.ponedeljek, 4.7.2016

Tropea, Paola - 164 km

Zjutraj smo vsak v svojem AD pozajtrkovali, potem pa so na parkirišče začeli minibusi voziti hotelske goste, ki so odhajali na plažo, saj se je spet obetal vroč dan. Sam sem z motorjem odšel v mesto, da bi videl, če se da kje bližje parkirati, saj bi imeli sicer kar dobra dva kilometra hoje do centra. Mesto sem tudi na hitro poslikal, obiskal tudi njegov stari del, potem pa ugotovil, da je najboljše parkirišče pod samostanom, od koder si lahko ogledamo tako tega kot samo staro mestno jedro. Tako smo res kmalu odšli tja, plačali uro parkiranja, si na hribu ogledali samostan Santa Maria dell'Isola, od koder je lep pogled na bližnje plaže in samo mesto, ki je zgrajeno na skali.
Boža in Miran sta potem zaradi vročine raje odšla nazaj na naše nočno počivališče, midva pa v mesto, kjer je bilo polno turistov in prodajaln, v katerih so med drugim prodajali tudi kalabrijsko viagro – pekoče feferone. Povsod je bilo tudi veliko rdeče čebule, ki naj ne bi bila zelo pekoča in dobra, še posebej za omake in golaže.

Kalabrijska viagra – pekoči feferoni

Rdeča čebula ni pekoča, je pa okusna

Ko sva se vrnila, smo se okopali, pripravili kosilo in še enkrat zaplavali v čisti vodi, potem pa zvečer odšli naprej proti Paoli. Seveda smo prej ob cesti nakupili še čebulo, kasneje v trgovini pa še pijačo in ostale stvari. Ponoči smo se peljali čez nekaj zanimiv mest Amantea in Longobardi, potem pa v Paoli na koncu »lungomare« le našli manjše parkirišče ob plaži Marsili **39.371400, 16.026350**. Tu smo ob manjšem počivališču z vodo utrujeni zaspali.

15.torek, 5.7.2016

Paola, Agropoli - 184 km

Zjutraj smo se med prvimi okopali v morju, spet na plaži pobrali nekaj kamnov za spomin in odšli v lepo urejeno restavracijo na plaži, kjer smo se tudi stuširali. Potem smo se ob Tirenskem morju peljali čez številne turistične kraje Scalea, Praia A Mare do Acquafredda, kjer smo potem presekali polotok in šli skozi Parco Nazionale del Cilento vse do Agropolija in se proti večeru utaborili na PZA-ju Lido Venere **40.377949, 15.002108**. Tam smo se v nizki vodi in mivkasti obali okopali v res toplem morju. Potem sva z Damjano z motorjem odšla v zanimivo mesto, kjer smo prej napolnili oba avtodoma z gorivom, kasneje pa tudi štirikolesnik. Mesto sva si ogledala kar z Yamaho, potem pa se povzpela še na hrib, kjer je grad in staro mestno jedro. To je res majhno, stisnejo v hrib, seveda pa spet polno različnih lokalov. Na poti nazaj sva se zapeljala v enosmerno ulico, na kar naju je prijazno opozorila redarka, potem pa sva v Eurospinu nakupila še živila, da smo zvečer lahko pripravili kalamare s krompirjem. Na veliko veselje Mirana, ki je po pašti le pričakal krompir.

Tudi v Paoli smo spali ob plaži Marsili

Agropoli ima majhno staro mestno jedro

16.sreda, 6.7.2016

Agropoli, Pompei - 92 km

Miran je imel ponoči težave z zamašenimi ušesi, kar je kar sam rešil s pomočjo cevi in podtlaka, ko je iz cevi izsesal zrak. Sam sem si pri čiščenju vetrobranskega stekla odtrgal noht na palcu reve roke, tako da se je ta dan začeli z malo smole. Sta pa za veselje poskrbela dva prodajalca rib, ki sta nam prodala štiri velike negojene orade zgolj za 12 evrov za kilogram, za povrh pa podarila še kilo sardel. Seveda je bilo potrebno še vse očistiti in shraniti v zamrzovalnik. Za PZA smo odšteli 20 evrov. Okoli poldneva smo krenili proti Pompejem. Nad Salernom smo se kar nekaj časa vrteli, mislim da v kraju Nocera Inferiore, od koder nikakor nismo znali priti ven, saj nas je navigacija stalno vozila v center, ki pa je bil zaprt za promet. Potem smo le našli izhod in se prebijali do mesta Pompei, kjer smo našli kamp Zeus **40.749428, 14.480726**. Zanj naj bi odšteli 20 evrov, ker pa smo po dveh dneh odšli šele po 14. uri, so nam zaračunali še pol dneva, tako da smo za dva dni v bistvu plačali 50 evrov.

Mogočna katedrala v Pompejih

V amfiteatru Pompei so nastopili Pink Floyd

Tu smo se utaborili, pripravili kosilo, potem pa stuširani v senci počivali. Sam sem se sprehodil do bližnje železniške postaje in vhoda v arheološki park. Vendar o morebitni izposoji avtomobilov ni nihče nič vedel, zgolj da moram to opraviti v mestu. Zato sva zvečer z Miranom z motorjem krenila v mesto. Agencija Hertz je že zaprla svoja vrata, zato sva si ogledala še center mesta. Po večerji smo se Bak, Božа in Damjana ob arheoloških najdiščih sprehodili do centra mesta, kjer smo si ogledali mogočno katedralo s prekrasnimi freskami, mozaiki in skulpturami. V njej so imele svoj koncert ravno pevke oblečene v rdeče, po videzu najverjetneje iz Tajske. Potem smo v bližnji kavarni še malo posedeli, kjer pa so bile cene nekoliko višje, kot smo jih bili vajeni drugje. Drugje so bile namreč na nivoju naših. Pred tem smo pred vhodom v amfiteater srečali nekega Angleža, ki bi lahko bil David Gilmour ali kdo drug iz banda Pink Floyd, ki naj bi imeli tu dva koncerta. Kdo je bil dejansko, še danes ne vemo, vsekakor pa je bil povezan z legendarnimi Pink Floydi, saj nas je tudi povabil na koncert. Kasneje smo zvedeli, da so bile karte zanj po 350 evrov in več.

17.četrtek, 7.7.2016

Pompei, Sorento, Positano, Amalfi, Cetara, Vesuvio, Pompei - 170 km

Zjutraj sva z Miranom spet odšla do glavne železniške postaje, kjer nama je agent Hertza povedal, da z izposojo ne bo nič, ne tisti dan, ne kasneje. Zato sem spet zavil v mesto, da ga vidim še podnevi. Miran je omenil, da bi moral na bankomat, zato sva naredila še en džiro po enosmernih ulicah in parkirala blizu banke. Tam sem ga jaz počakal na cesti in ugotovil, da v bistvu stojim pred še eno agencijo, kjer izposojajo avtomobile. Kmalu sem se dogovoril, da nam ga posodijo za 80 evrov na dan z

Sorento od zgoraj

Mondeni Positano je stisnjen v hrib

vključenimi 200 kilometri. Miran je bil za, uredili smo papirje, plačali račun in varščino ter se odpeljali v kamp.
Iz kampa smo se z Bakom nekaj po deseti uri z povsem novo belo Astro s klimo odpeljali proti Amalfijski obali. Jaz sem vozil, Miran je skrbel za navigacijo. Šlo je počasi, saj smo se vozili skozi več mest, polnih avtomobilov in motorjev. Povsod krožišča, semaforji, čakanje. Čez slabo uro smo potem pred sabo le zagledali Sorento, skozi katerega smo se zgolj popeljali in nadaljevali okoli polotoka. Pred sabo smo imeli otok Capri. Na enem delu obmorske ceste, ki pa gre visoko nad morjem, smo se spustili v manjši zaliv Baia Delle Sirene **40.587436, 14.321552**, kjer smo si ga ogledali in se s hladno pijačo ohladili.

Skrita plaža Baia Delle Sirene

Amalfijska obala - za avtodome nedostopna

Potem smo nadaljevali čez hrib in se po ovinkasti cesti, na kateri je prepovedan promet za kamperje in kamp prikolice, spustili do mondenega Positana. Tega je Miran dobro poznal, kljub temu nam to ni pomagalo, da bi dobili parkirni prostor čim bližje centru. Smo pa zato bili uspešni le nekaj metrov stran **40.629183, 14.487417**, kjer smo potem za dobri dve uri plačali 10 evrov. Mesto je bilo spet polno trgovinic, butikov, galerij, vendar na precej višjem nivoju, po kvaliteti in cenah. Sam sem obiskal kar tri likovne galerije, v eni manjši je hotela prodajalka za eno od slik na platnu meni neznanega sodobnega avtorja kar 24 tisoč evrov. Za podobno printano sliko na blago pa 2 tisoč evrov. V mestu smo se seveda izgubili, potem pa spet našli. Seveda je mesto polno mondenih in drugih hotelov, povsod je gneča, vendar živo in vredno ogleda. Tudi lepih deklet in postavnih fantov ni manjkalo. Seveda so ti prišli iz vsega sveta – od Amerike do Kitajske.

V Cetari smo se celo okopali

Kamp Zeus v Pompejih

Iz Positana smo nadaljevali do mesta Amalfi, kjer ni bilo prostora za parkiranje. Zato smo se vozili dalje in šele v manjšem mestecu Cetara, vsa so namreč prilepljena v hrib, le našli parkirišče **40.646105, 14.701977**, kjer smo se okopali, v trgovini kupili nekaj za pod zob in odšli mimo Salerna nazaj v Pompeje. Tu smo hoteli obiskati še vulkanski Vezuv, vendar smo se izgubili, smerokazov nismo videli, na koncu pa vseeno prišli pred vrata nacionalnega parka, ki pa so bila že zaprta. Tako s fotografiranjem sončnega zahoda na mirujočem ognjeniku ni bilo nič.
Zato smo se vrnili v Pompeje. Tudi tokrat smo morali po nekih ozkih ulicah, pa še pred ciljem nas je navigacija usmerila v enosmerno ulico. Kljub utrujenosti je Miran zvečer s pomočjo baterije spekel okusne orade, ki smo jih z užitkom pojedli.

18.petek, 8.7.2016

Pompei, Torre del Greco, Napoli, Montecassino - 118 km

Zjutraj smo najprej vrnili rentacar, s katerim smo naredili 170 kilometrov. Potem pa smo si ogledali ostanke nekdaj velikega mesta Pompêji, ki ga je 24. avgusta leta 79, kot navaja Wikipedia, uničil piroklastični tok ognjenika Vezuv, za katerega sploh niso vedeli, da je ognjenik. Zelo vroča para se je v stiku z atmosfero spremenila v močan dež. Mešanica vulkanskega pepela, zemlje in dežja se je spremenila v plaz vroče lave in zalila sosednji Herkulaneum, v katerem so ljudje živi zgoreli. Pompeji so tako izginili za skoraj 1700 let. Izkopavati so jih začeli šele leta 1748, v času, ko je španski kralj Charles III. Bourbon osvojil Neapelj in Sicilijo. Arhitekt Domenico Fontana je slučajno naletel na ostanke pokopanega mesta, ko so izvajali izkopavanja zaradi izboljšav zemljišča. Leta 1860 je Gioseppe Fiorelli iznašel domiselni sistem vlivanja mavca v odprtine, ki je v pepelu pustil obris človeškega telesa. Ko se je ta strdil okoli kosti in pepela, so nastali kipi iz resničnih človeških teles, zamrznjeni v trenutku. Tako je uspel rekonstruirati prvotno obliko ljudi, živali in lesenih predmetov. Skoraj čudežno so ljudje in dogodki oživeli ter na nek način Pompeje vrnili v življenje. Štiri petine nekdanjih Pompejev je tako doslej postopoma že ugledalo svetlobo. Čeprav smo dobili načrt mesta, ki je bilo obdano s tri kilometre dolgim zidom z osmimi vrati, smo potrebovali kar nekaj časa, da smo kaj našli. Vstopili smo na zgornjem delu, da bi se vračali proti kampu in najprej videli amfiteater. Vendar je bil ta zaradi koncerta zaprt za oglede. Kljub temu smo sicer ločeno, videli veliko, od term, bordelov do templjev in drugih hiš. Na ogled pa je bila tudi občasna razstava mogočnih bronastih kipov. Vstopnina je bila 13 evrov za osebo, elektronskih in drugih vodičev nismo najeli. Je pa bilo mesto zelo oblegano s turisti, ki so prihajali iz drugih turističnih krajev, zvečer pa so vsi izginili.

Obsežno arheološko najdišče v Pompejih

Obiščejo ga turisti iz vsega sveta

Po odhodu iz kampa smo želeli nakupiti zaloge za domov v Carefour, vendar ta ni bil najbolj poceni, niti ni imel kaj posebnega. Seveda kljub temu iz njega nismo odšli praznih rok. Potem smo zavili na avtocesto A3 proti Neaplju, kjer je meni pri odcepu Torre del Greco razneslo zadnjo desno gumo. Sledili so klici do Mirana, prihod italijanskega avto kluba ACI, dokler nisem po dveh urah vse skupaj s pomočjo Triglavove asistence uspešno in brez stroškov rešil. Pri nalaganju na kamion je moj avtodom pobegnil dol, saj se je šofer nanj kar zapeljal, ročna zavora pa avtodoma na gladki podlagi ni zadržala. Tako je potem ta nasedel na cesto in ga je moral z ročnim dviganjem in škripcem reševati. Tudi v bazi ACI v Neaplju (Napoli) ni šlo vse gladko, zlomil se je vijak, ki drži rezervno kolo, zato to ni šlo zlahka dol, ker je pežojev mehanizem preslab. Na koncu je bila še rezerva prazna, a se je k sreči vse dobro končalo, tako da sem lahko z njo le odšel dalje.
V Neaplju sta se nama pridružila še Miran in Boža, ki sta ta čas izkoristila za šoping v novem nakupovalnem centru v Ercolanu. Potem smo mimo deklet, ki so se ob cesti pripravljala na nočno, krenili naprej skoraj do Cassina, če nas ne bi Miranova navigacija spet prehitro odpeljala z avtoceste. Tako smo spet krožili po kolovozih in ozkih cestah in v temi prispeli v Cassino, kjer smo le odkrili parkirišče in PZA **41.483165, 13.822154**. Ker sem na hribu videl osvetljen grad in samostan, sem predlagal, da ga gremo vsaj pogledat. Seveda je bilo do tam več kot 5 kilometrov po ovinkasti cesti. Izkazalo se je, da je bilo zgoraj na Montecassinu tudi veliko parkirišče, tudi za avtodome **41.488667, 13.813033**. V dolini je bilo slišati v mestu glasno glasbo, gor so prihajali mladi z motorji in avtomobili, potem pa se je vse umirilo in smo lahko v miru zaspali. Pred tem sem moral tudi temeljito očistiti boks kombija, saj se je tekoče pralno sredstvo med prevozom s »šlep« službo razlilo po njem, tako da je lepo in močno dišalo in se penilo.

Uničena guma pri Torre Del Greco

Obnovljen samostan na Montecassinu

19.sobota, 9.7.2016

Montecassino, Orvieto, Occhiobello - 563 km

V soboto sem se zbudil prej kot običajno in poslikal mogočen samostan Montecassino. Ta je bil med drugo vojno porušen, porušili so ga zavezniki (ZDA), po vojni pa Italijani temeljito obnovili. V njem je bil tudi tast od Damjaninega brata Matjaža. Ker se je samostan odprl ob devetih, smo malo pred tem odšli, da nam ne bi bilo treba plačati še 8 evrov parkirnine. Na avtocesti smo se ustavili na eni od črpalk, potem pa nadaljevali mimo Rima do mesta Orvieto, kjer smo po več krogih iskanj le odkrili lep PZA **42.725333, 12.126033**. Ta je bil pod mestom, tik ob železniški in avtobusni postaji ter mestni vzpenjači. Parkirnina je bila 2 evra na uro za AD, za vožnjo z vzpenjačo in uporabo mestnega avtobusa pa smo odšteli le 1,3 evra, karta

V Orvieto smo odšli z vzpenjačo

Katedrala v Orvietu je zunaj lepša kot od znotraj

pa je veljala 90 minut. Tako smo si v miru in brez večjega napora ogledali res zanimivo mesto, polno cerkvenih in drugih stolpov ter s čudovito katedralo, za katero pa so pobirali vstopnino, čeprav sama notranjost ni bila tako mogočna kot njena zunanjost. Prehodili smo mesto, šli po njegovem obzidju in spet občudovali, kaj vse znajo Italijani prodajati. Vse je lično narejeno in kar vabi k nakupu.
Pred odhodom vzpenjače smo odšli še v lep mestni park, se razgledali naokoli, potem pa si v dolini v senci dreves privoščili obilno kosilo. Tako smo v Orvietu porabili kar štiri ure. Potem pa spet na AC in smelo proti mestu Occhiobello, kjer je nekoč ob reki Pad stal PZA **44.919600, 11.576750**. Ta je zdaj opuščen, očitno pa ga nekateri še vedno uporabljajo. Zraven njega je dobra restavracija na treh plavajočih mlinih na vodi, kjer se za 24 oziroma 27 evrov ob sobotah lahko dodobra naješ in napiješ. Tokrat smo to priložnost izpustili, saj smo imeli še nekaj svojih zalog. Si pa velja to zapomniti za drugič. Pred spanjem smo se še stuširali in malo izpraznili rezervoarje z vodo, da bi bili do doma čim manj obteženi ter mirno zaspali.

20.nedelja, 10.7.2016

Occhiobello, Sežana - 263 km

V nedeljo smo seveda pojedli zajtrk, pomili posodo potem pa krenili proti domu, oziroma Sežani. Miran je tokrat izklopil navigacijo, potem pa 50 kilometrov pred Benetkami zapeljal iz avtoceste. Tako smo se potem dobro uro vrteli po številnih krožiščih, se z ene ceste priklapljali na drugo, da bi potem spet prispeli na avtocesto proti Trstu. Damjani, že naveličani vsega in željni doma, je zaradi tega ovinka, s katerim smo morda prihranili kakšen evro, izgubili pa na času in gorivu, postalo celo slabo. Okoli ene ure smo potem na Fernetičih le zapeljali na ljuba slovenska tla.

V Occhiobellu je bil nekoč PZA

Restavracija Mlini na reki Pad

Moj števec je ob prihodu v Sežano pokazal, da smo v dvajsetih dneh prevozili 3915 km. Za gorivo smo porabili 439 evrov, v povprečju 1,26 evra za liter nafte. Dejanska poraba mojega Peugeota pa je bila 11,21 litrov na kilometer. Za cestnine je šlo samo 94 €, za parkirnino, PZA in kampe 183 €, za vstopnine, vodiče, ladjico, rentacar, taxi in druge zadeve pa sva z Damjano porabila 145 €. Skupaj 978 €, seveda brez hrane, pijače in spominkov.

Potovanje je bilo prijetno, polno novih doživetij in spoznanj. Čeprav smo naredili veliko kilometrov, smo se tudi veliko kopali in hodili. Morda sva se midva malo manj vozila s štirikolesnikom kot bi se, če bi bila sama, saj sva z njim naredila le 192 kilometrov. Po drugi strani pa nama ni bilo treba skrbeti, kam gremo, pa tudi za hrano, saj sta Božа in Miran vseskozi pridno praznila svoje zaloge, katerih sva bila obilno deležna tudi midva.

Skratka bilo je vredno odpotovati, videti ta mafijski del Italije, kjer pa z varnostjo nismo imeli nobenih težav. Ljudje so bili povsod prijazni, gostoljubni. Morda je bilo malo bolj vroče, kot smo pričakovali za konec junija in začetek julija, ob tem pa nismo imeli niti kaplje dežja. Sicer pa se vremena ne da izbirati, vse drugo pa je odvisno od nas samih. Turo priporočam tudi drugim, saj skriva Italija tudi na svojem jugu marsikaj lepega in za mnoge še neodkritega. Res vredno ogleda.

Goran Rovan

Del naše potovalne ekipe na ladjici pri Marina di Leuca

Koordinate:
San Marino PZA parkirišče št. 10 - 43.935552, 12.443796
Urbino PZA 43.734426, 12.627001
Torrette kamp 43.807907, 13.082115
Torre Mileto 41.926868, 15.617513
Peschici kamp Parco Degli Ulivi 41.943108, 16.006178
Monte Sant'Angelo 41.708623, 15.951965
Manfredonia P IC 41.599616, 15.845308
Alberobela kamp Trulli 40.801817, 17.249943
Alberobelo kamp Bosco Selva 40.771067, 17.236283
Ostuni P 40.732300, 17.574467
Campi Salentina P 40.406233, 18.020783
Lecce P 40.355372, 18.166623
Marina di Leuca PZA La Cornula 39.800453, 18.363346
Marina di Leuca PZA Marcheddhu 39.797383, 18.33400
Pulsano P Dimitex 40.385300, 17.350167
Policoro P plaža 40.185850, 16.714150
Laghi Di Sibari P 39.728533, 16.506800
Cropani Marina P plaža 38.908550, 16.810883
Stilo PZA 38.473898, 16.462731
Nicotera Marina P Lido El Morocco 38.541317, 15.932283
Tropea P 38.674550, 15.888433
Paola P 39.371400, 16.026350
Agropoli PZA Lido Venere 40.377949, 15.002108
Pompei kamp Zeus 40.749428, 14.480726
Baia Delle Sirene P plaža 40.587436, 14.321552
Positano P 40.629183, 14.487417
Cetara P 40.646105, 14.701977
Cassino PZA 41.483165, 13.822154
Montecassino PZA 41.488667, 13.813033
Orvieto PZA 42.725333, 12.126033
Occhiobello PZA 44.919600, 11.576750

Stroški:
439 litrov diesel – 554 €, cestnina - 94 €, PZA, P, kampi - 183 €, vstopnine ipd. 145 €
skupaj – 978 € (brez hrane, pijače in spominkov)

Alberobelo je res vreden obiska

V Materi pa se je čas ustavil

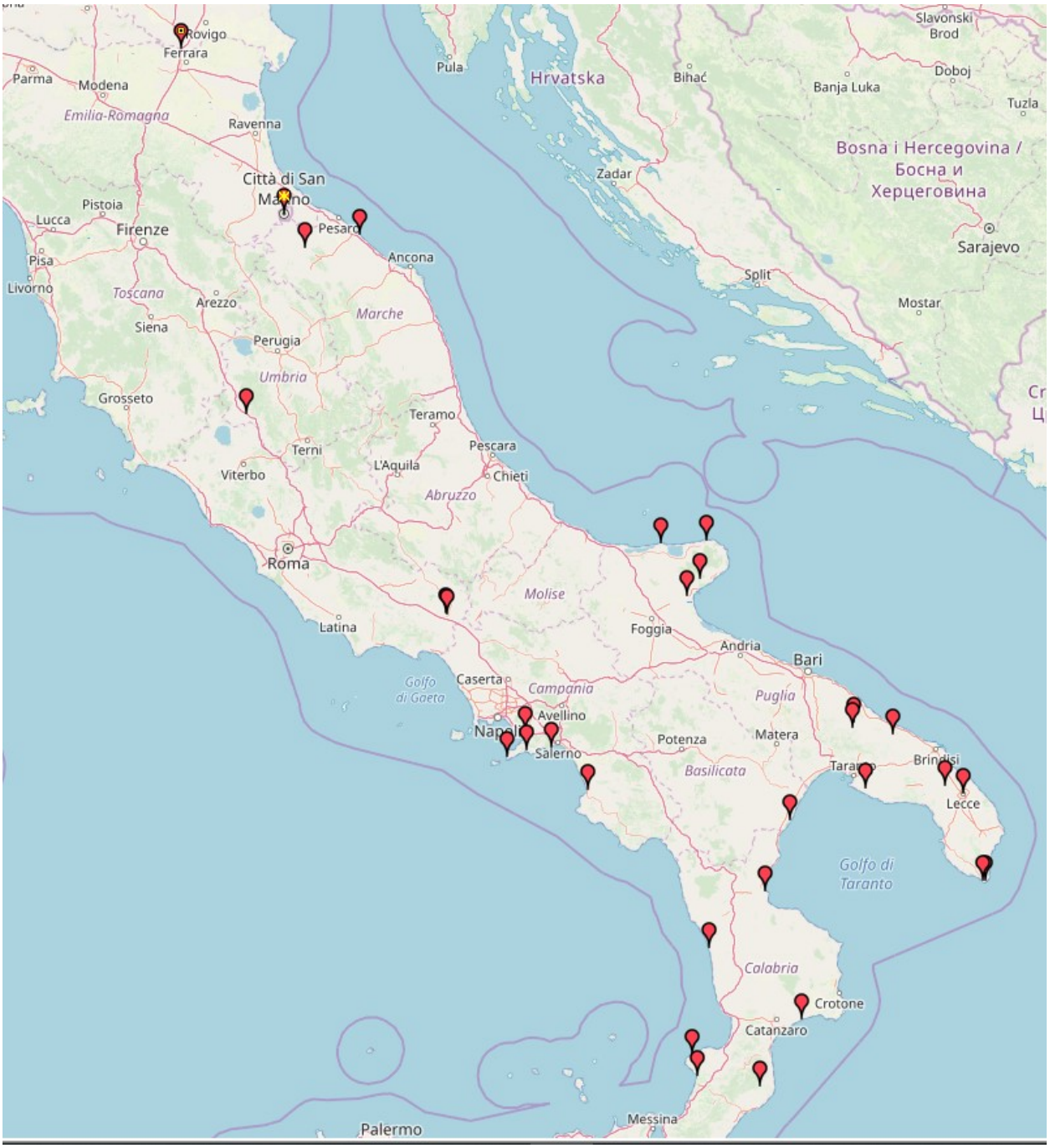
Rovigo
Ferrara
Parma
Modena
Emilia-Romagna
Ravenna
Città di San Marino
Pesaro
Ancona
Pistoia
Lucca
Firenze
Pisa
Livorno
Toscana
Arezzo
Siena
Perugia
Marche
Umbria
Grosseto
Terni
Viterbo
Teramo
Pescara
L'Aquila
Chieti
Abruzzo
Roma
Latina
Molise
Foggia
Andria
Bari
Caserta
Golfo di Gaeta
Campania
Avellino
Napoli
Salerno
Potenza
Matera
Puglia
Basilicata
Taranto
Brindisi
Lecce
Golfo di Taranto
Calabria
Crotone
Catanzaro
Messina
Palermo
Pula
Hrvatska
Bihać
Banja Luka
Slavonski Brod
Doboj
Tuzla
Bosna i Hercegovina / Босна и Херцеговина
Zadar
Sarajevo
Split
Mostar